

Marina Martori

vallesans
pel món

ella

La Lurdes Rodríguez Basolí té 31 anys, és de Granollers, i és una reconeguda i admirada fotògrafa documental. El que em fa especial a nivell professional és que el seu projecte ha rebut el premi Inge Morath, atorgat per la Fundació Magnum a una dona fotoperiodista de menys de 30 anys cada any. És el premi internacional de més prestigi per a dones fotògrafes i ella és l'única catalana i espanyola que el té. Viu a Donostia. I hi va anar per amor.

Lurdes Rodríguez Basolí

Explica'ns una mica què hi fas? Com hi vius?

Ara que ja fa més de dos anys que hi visc em sento una donostiarra més. No ha estat fàcil, però ha valgut la pena. No tinc una rutina, ja que passo temporades viatjant molt per feina. I quan estic més tranquil·la en aquest sentit, treballo: tinc el meu propi estudi; tinc el meu cercle social; estudio euskera; corro per La Concha (tot un luxe!); els caps de setmana que em quedo a Donosti m'ofereix possibilitats infinites per divertir-me, molt sovint al voltant del menjar (que a Euskadi és com una religió) i el beure; i quan marxo, gaudeixo de la naturalesa: del mar o la muntanya. Ens encanta marxar no tan lluny de casa per seguir descobrint nous poblets de Navarra o Iparralde (País Basc francès), així com nous caserios (masies basques) i les seves gents. Tenim la nostra vall preferida que és un refugi per al cor, però és un secret...

Quant de temps fa que vas marxar?

Dos anys i mig.

Per què ho vas fer?

Per amor.

Tens previst tornar? Sí/No? Per què? Quan?

Mai he planificat a llarg termini la meua vida, per tant, de la mateixa manera que no visc a un lloc pensant que és definitiu, tampoc sé quin serà el meu proper destí. O sigui que no sé si tornaré al Vallès, però si ho fés, tinc molt clar que no seria a Granollers, perquè ja gairebé no el reconec com el lloc on vaig créixer.

Explica'm alguna cosa única del lloc on vius...

San Sebastian és una petita ciutat

(per tant, amb les seves ofertes culturals), però amb molta qualitat de vida, visc a dos minuts caminant de la platja (la Concha i la Zurriola) i a cinc de la primera muntanya (Ulía). Es troba enmig del verd "fosforito" (que dic jo) dels prats i boscos i del blau canviant del mar Cantàbric. Una altra cosa única és l'honestedat de la gent.

I alguna cosa única del lloc on vius...

El Mediterrani a deu minuts de casa i la meua estimada Calella de Palafrugell a una hora.

Què enyores més?

Els meus amics i la meua família.

Com estan les coses al lloc on ets ara?

Estan prou bé. La crisi tot just es comença a sentir ara, així que hem viscut en una bombolla en aquest aspecte. Veurem com segueix d'ara endavant...

Com vius/veus les coses del Vallès, a Catalunya, a Espanya...

Cada vegada que torno a Granollers em trobo amb un centre més deshumanitzat. Ja gairebé no queden petits comerços "de tota la vida" al carrer major i això m'entristeix molt. S'ha convertit en

un gran centre comercial gris a l'aire lliure. En canvi el Vallès és per a mi un món per descobrir. Tinc un deute pendent amb ell, ja que tant que he viatjat i encara tinc molt a conèixer del meu propi entorn. Cada vegada que torno fem alguna trobada amb els amics en algun lloc del Vallès, ja sigui de cap de setmana de casa rural o un dinar en algun poble de la comarca. M'adono de la bellesa de la meua comarca i compensa la tristor que em provoca Granollers. Catalunya és el meu país i l'estimo, m'hi sento abraçada com a l'úter de la mare, però també em queda molt per descobrir-hi i ho veig com un avantatge i una necessitat creixent. Espanya m'encanta. Per exemple, necessito anar a Madrid almenys dues vegades l'any per saber què està passant al voltant de la fotografia i la cultura. Hi ha molta potència a Madrid en aquest aspecte, malauradament més que a Barcelona. Però en canvi hi ha poques coses que em facin tan feliç com caminar pel Raval barceloní, revivint vells temps universitaris i fotogràfics, observant l'evolució del barri i descobrint nous racons. Tenir un tros de món tan diferent per a cada aspecte de la vida és meravellós.

De Granollers a
Donostia, País
Basc, Europa.

"Com el Vallès no hi ha res..."

Em fa pensar en la meua besàvia, la iaia Pepa. M'hagués agradat recórrer més el Vallès de la seva mà. Haver anat més vegades amb ella a buscar bolets.

La Lurdes a la platja de la Conxa
fotografiada per Jon Cavenaze.

